

paa, at de Grænser, vi her foreslaa, ville i mange Tilfælde vise sig at være mindre hensigtsmæssige; derfor mene vi, at der under alle Omstændigheder bør foretages en Revision af denne Bestemmelse i Loven, dersom den træder i Kraft, og det en forholdsvis hurtig Revision, naar nemlig Erfaringen har kunnet lære os, hvorledes Grænserne i Virkeligheden rettest bør træffes. Det er klart, at der maa være to Arter af Grænser i saa Henseende; en Grænse, som fortrinsvis gælder for saadanne Kommuner, som overvejende ere Hartkorn-Kommuner, og en anden Grænse for saadanne Kommuner, som overvejende ere Ikke-Hartkorn-Kommuner, altsaa have en mere eller mindre købstadmæssig Behøggelse. I det ene Tilfælde mene vi, at Grænsen for, hvad der kan paalægges en Kommune, ikke bør være ud over $1\frac{1}{4}$ Gang det Beløb, som Kommunens Hartkorn bliver lettet for ved Formindstelsen af Hartkornsbetalingen. Paa den anden Side for andre Kommuner, som ikke ere overvejende Hartkornskommuner, bør Grænsen være 12 Procent af den hidtidige Skattebyrde. Efterregner man nogle Eksempler, synes disse to Grænser omtrent at være passende til hinanden. Men, som sagt, disse Grænser maa altid foreløbig være baserede paa en vis Vilkaarlighed, og man forbeholder sig derfor en nærmere Revision. Regeringsforslagets tilsvarende Paragraf i Lovforslaget om Bygningsaflyb afviger fra dette, ikke alene derved, at der ikke er optaget nogen saadan Grænse, hvad jeg dog anser for at være nødvendigt, men ogsaa derved, at den gaar videre og hjemler Amtene Udgang til at udligne indtil Halvdelen af deres Udgifter. Jeg skal derom kun bemærke, at det naturligtvis staar i en vis Forbindelse med et andet tidligere her behandlet Forslag om Vættelse af Byrderne paa Amtsrepartitionfondene i Almindelighed. Lykkes det at faa gennemført en Vættelse deri af indtil Halvdelen af Amtsbyrderne, vil man jo se, at der da næppe vil være Anledning til at gaa til en Omlægning af indtil Halvdelen af det øvrige; da vil det vistnok være tilstrækkeligt at blive staaende ved Tredjedelen. Men lykkes det ikke at gennemføre Vættelsen for Amtsrepartitionfondene, staar det jo til nærmere Overvejelse, om man i det Tilfælde vil gaa videre med Omlægningen. Men naar man tager den her foreliggende Lov som Helhed i Betragtning og deraf ser, hvilken Udgang der er til Vættelse for Hartkornet, er jeg tilbøjelig til at tro, at hvad der herved kan naas, i alt væsentligt vil tilfredsstille de rimelige Krav. Enhver stærkere Bevægelse

har jo altid en vis Tilbøjelighed til Overdrivelse, og det har vistnok ogsaa Strømningen til Gunst for Vættelse af Hartkornet. Jeg mener, at kunne vi naa til at gennemføre en Vættelse for Hartkornet af 10 Kr. pr. Td. Hartkorn ifølge denne Lov, vil det være et ret betydeligt Stridt. Det vil sige $\frac{1}{3}$ af den hele nu paa Hartkornet hvilende kommunale Byrde.

Jeg har dermed gennemgaaet Flertallets Forslag og søgt at gøre det saa let overskueligt som muligt. Jeg skal kun til Slut udtale, at det jo er en Selvfølge, at med Hensyn til de tilbagestaaende Tvistepunkter er der Ting, som man ogsaa fra Flertallets Side lægger større eller mindre Vægt paa. Jeg for mit Vedkommende vil sige, at hvad jeg anser for at være det væsentlige, der bør bevares eller gennemføres ved det foreliggende Lovforslag, er det, at man ikke mere end tilbørligt svækker den gamle traditionelle Formue- og Værlighedsstat i Kommunerne, dernæst, at Tyngdepunktet for Bestatningen ikke flyttes bort fra Sognekommunerne, og endelig, at Omraadet for den mellemkommunale Bestatning ikke drages saa snævert, at Kommunerne til hvende og sidst faa Indtrykket af, at det hele Arbejde var for stor Alarm for en Omelet.

J. Scavenius: Som man vil se, hvis man har læst den afgivne Betænkning igennem, har jeg for mit Vedkommende, ligesom de allerfleste i Udvalget, sluttet mig til Flertallets Vædringsforslag, men dog med meget væsentlige Underændringer, saa væsentlige Underændringer i hvert Tilfælde for enkeltes Vedkommende, at jeg ikke vil kunne stemme for Loven, naar de forkastes. Lovforslaget gaar jo ud paa — det er i alt Fald et af Lovforslagets Hovedøjemed — at gennemføre en mellemkommunal Bestatning. Herom er der jo ikke saa overordentlig stor Uenighed. Man er, som sagt, paa 2 ærede Medlemmer af Udvalget nær, hvis Forslag særlig vare for i Gaar, i Udvalget blevet enig om, at man vil stræbe at komme hen til en mellemkommunal Bestatning. Det væsentligste Uenighedspunkt mellem de forskellige Retninger i Udvalget er her det, at ikke alle have kunnet slutte sig til Fordringen om, at ogsaa Tiender og Arvefæsteafgifter skulle medoptages under den mellemkommunale Bestatning. Jeg for mit Vedkommende har ganske vist haft megen Tvivl om, hvorvidt det vilde være rigtigt at gaa med dertil, men jeg har dog besluttet mig dertil, og det nærmest af den Grund, som nu blev angivet af den ærede Ordfører, thi uden det vil det for den største Del af Landkommunernes